text
Joan Olivares
il·lustracions
Javier Lacasta Llácer

la tortuga setciències

animallibres

La teva àvia és una crack de les mates

Descobreix la màgia dels nombres

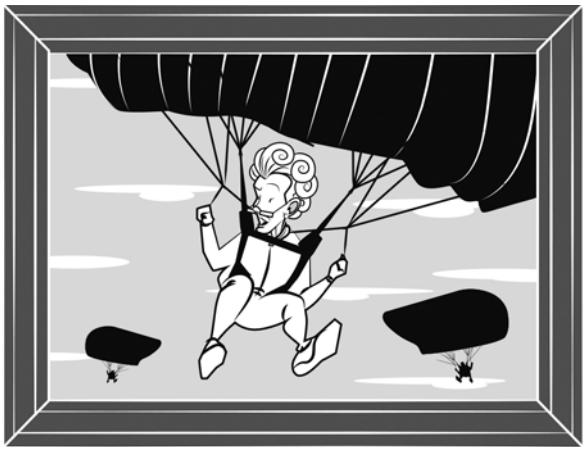

1

Mudances Sant Miquel

Des que va fer nou anys, en Valeri va sol a la parada de l'autobús escolar, que queda molt a prop de casa seva. Més que res perquè el seu pare treballa de representant d'una famosa marca de perfumeria, i la majoria de dies no para per casa ni tan sols a dormir. I la seva àvia, pobreta, es va trencar l'os del maluc saltant en paracaigudes, i encara no s'ha recuperat del tot.

De tornada de l'escola, en Valeri veu un camió aparcat a la porta de casa. Per damunt de la caixa surt una gran grua que s'enlaira fins al capdamunt de la finca. S'espanta una mica perquè a primera vista sembla que són els bombers. Però de seguida s'adona que el cotxe no és vermell, ni se sent cap sirena, ni es veu fum enlloc. Quan veu que la grua aixeca un gran bagul, en Valeri ja ho entén tot. A més, hi ha un rètol a la cabina del camió que diu:

«MUDANCES SANT MIQUEL,
ELS NOSTRES ÀNGELS LI PUGEN
EL BAGUL AL CEL».

La caixota ha arribat al quart pis, just a sota del seu, i dos homes vestits amb granota de color mel l'han agafat i l'han descarregat a dins del balcó.

En Valeri arriba corrent fins a la porta, amb el cap alçat i sense deixar de mirar la grua. Prem el botó del porter automàtic i a l'instant se sent una veu:

–Alerta, Valeri! Vés amb compte amb la grua... No deus haver passat per sota...

–No pateixis, àvia –diu ell–, ara ja sóc al portal.

En comptes de prémer el botó número 5 de l'ascensor, en Valeri prem el 4. Té curiositat per saber què dimonis passa en aquella casa que sempre havia estat deshabitada. Quan baixa de l'ascensor, veu que la porta del 17 és oberta. No pot resistir la temptació i hi fica el nas.

–Tu qui ets? –diu una veu així com enfadada.

–Jo... eh... doncs...

Quina aparició! És una noia amb els ulls blaus, el nas arrufadet, els cabells esbullats

de color panotxa i tota la cara pigada a joc amb la cabellera. No sap per on sortir-se'n, el pobre Valeri. L'han enxampat amb les mans a la massa. Finalment pot quequejar:

–Sóc... sóc en Valeri... el veí de... del 21... és que em dec haver equivocat de botó, i en comptes del 5 he premut el 4...

–Encantada, Valeri. Jo sóc l'Elvira –diu ella, molt desimbolta, i de seguida assenyala el cartellet de dalt de la porta i afegeix en un to una mica irònic:– i visc aquí, al 17.

–Tu sola? –pregunta en Valeri, es veu que al pobre no se li ha acudit res millor.

–No, home... amb ma mare, però se n'ha anat corrents al mercat. És que no teníem res per dinar... i com que ja és hora de tancar...

–Sí... és clar... doncs...

No sap què li passa, a en Valeri. Aquells cabells rogencs, aquell blau tan intens als ulls,

aquelles pigues... Mira, se li ha fet un nus a la gola i no li surten les paraules.

–Me'n vaig a di... a dinar –pot dir finalment.

–Doncs ja ens veurem, guapo.

Guapo, li ha dit la descarada, i li ha semblat, a en Valeri, que no l'hi havia dit mai ningú amb una veu tan rebonica. S'ha emocionat tant que ha pujat de tres en tres els graons del tram d'escala que li quedava fins a casa.

L'àvia l'espera a la porta amb cara de pomes agres:

–Com és que has trigat tant, dimoni? Ja em pensava que t'havia caigut una caixa al damunt i t'havia esclafat com un cuc.

–És que m'he equivocat i he baixat al quart... no has vist que han vingut uns veïns nous? Hi ha una noia que es diu Elvira i...

–Passa, passa cap a dins, que els cilindres de pasta es gelen.

–Visca l'àvia! –crida en Valeri quan ha sabut què hi ha per dinar.

Mentre devora els macarrons, l'àvia li demana com ha anat l'escola.

–Ai... jo què sé... –diu ell sense deixar de mastegar cilindres i amb el tomàquet que li regalima per la barbeta–, com sempre.

–Explica'm alguna cosa, home! –insisteix ella.

–Doncs... el mestre de mates ens ha parlat dels nombres naturals.

–I això què és, Valeri?

–Doncs els normals... l'1, el 2, el 3...

Alhora que va comptant, en Valeri mostra els dits de les mans a l'àvia. Quan arriba al 10 atura perquè ja no n'hi queden més, és clar, i llavors diu:

–Es veu que no s'acaben mai.

–Això no pot ser –l'àvia fa un gest de contrarietat–. Totes les coses s'acaben: s'acaben els diners, els dies, els torrons i, fins i tot, els macarrons... Ho veus? Ja no te'n queden.

–Al plat, no, però a la cassola... –diu en Valeri mentre se n'escudella uns quants més.

–Quan te'ls acabis –diu l'àvia–, t'explicaré una història.

No ho havíem dit, que l'àvia d'en Valeri es diu Balbina, i és una romancera insuperable. Ah, i li agraden molt les mates i els viatges. Sap històries de tots els llocs del món, i les explica molt rebé. En Valeri sempre les escolta amb la boca oberta, però mai no està del tot segur si són reals o inventades. Després de dinar, l'àvia seu en un balancí i en Valeri en una cadireta baixa. I ella li comença a dir que

quan era jove havia visitat un país on només hi havia quatre números.

–Això no pot ser, àvia. De números, n'hi ha els mateixos a tot arreu.

–A l'Amazones, no. Hi vaig anar fa molts anys amb el teu avi, i vam trobar-hi uns indígenes que en tenien quatre.

–Només quatre? –en Valeri no s'ho pot explicar–. I quins eren?

–L'1, el 2, el 3 i el molts.

–El molts?

–Sí, quan n'hi havia més de 3, deien «molts» i en pau. Tant era que en fossin 4 com 40.

–Segur que això el meu mestre no ho sap, àvia.

–Jo crec que sí, Valeri. És que els mestres no poden explicar tot el que saben, si no, es quedarien sense res per explicar la pròxima vegada.

Ella sempre té raó, llàstima que, algunes vegades, es fa una mica pesada amb la seva afició per les mates.